

Dawn Lester, David Parker: NEŠTOVICE - VYVRÁCENÍ POPULÁRNÍHO MÝTU

- CZ24 News | 29. května 2022

Existuje populární „mýtus“, že neštovice byly odpovědné za devastující ztráty na životech původních obyvatel Ameriky, protože tam byly „zavlečeny“ Evropany. Variace tohoto příběhu odkazují také na další nemoci přenesené do Nového světa původně Španěly a později Portugalci a Brity. Mezi tato onemocnění patří spalničky, chřipka, dýmějový mor, záškrť, tyfus, cholera, spála, plané neštovice, žlutá zimnice a černý kašel. Běžně se však uvádí, že za největší ztráty na životech byly odpovědné neštovice.

„Teorie infekčních nemocí / nákaz se jednou v budoucnosti zapíše jako největší podvod v historii.“
T.C. Fry, zakladatel Life Science Institute

Součástí tohoto mýtu je řada vzájemně souvisejících tvrzení, jedním z nichž je, že žádné z těchto onemocnění v Novém světě dříve neexistovalo. Dalším tvrzením je, že jelikož tato onemocnění pro ně byla „nová“, tak domorodí lidé proti nim neměli žádnou imunitu, a proto nebyli schopni odolávat „infekci“ způsobené choroboplodnými zárodky přenášenými Evropany. Podle tohoto mýtu je nevyhnutelným závěrem to, že miliony lidí byly „infikovány“, a proto podlehly a dokonce zemřely na nemoci, které mají zárodky údajně způsobovat.

Nic však nemůže být pravdě vzdálenější.

Hlavním důvodem, proč je tento mýtus nepravdivý, je to, že je založen na fatálně chybné „teorii zárodků“. Je však také možné ukázat, že tento mýtus je v přímém rozporu s řadou tvrzení zdravotnického systému o „infekčních chorobách“.

Jedním z těchto rozporů je, že jen málo nemocí, které byly do Nového světa údajně „zavlečeny“, je považováno za ve své podstatě smrtelné, přestože se uvádí, že způsobily miliony úmrtí. Pokud však byly tyto nemoci pro domorodé národy tak smrtelné, jak je možné, že někteří z domorodců byli schopni přežít, protože tam jasně přežili byli?

Tvrdí se, že posádky lodí, které dorazily do Nového světa, nemoci snadno šířily, protože tyto nemoci jsou vysoce nakažlivé. Rovněž se tvrdí, že tito námořníci zůstali choroboplodnými zárodky, které „přenesli“ během dlouhých cest přes Atlantický oceán, nedotčeni. Ačkoli se o některých lidech tvrdí, že jsou „asymptomatickými přenašeči“, je velmi nepravděpodobné, ne-li nemožné, že by každý člen posádky každé lodi, která se do Nového světa plavila, „zárodky“ pouze přenášel bez toho, aby sám chorobám podlehl.

Nejběžnějším vysvětlením toho, že posádky těmto chorobám nepodlehly, je, že si proti nim vytvořily imunitu. Toto vysvětlení je však velmi problematické. Podle konvenční medicíny obsahuje zdravý a výkonný imunitní systém protilátky, které patogeny zničí. Pokud by tedy evropští námořníci byli vůči všem těmto chorobám „imunní“ díky přítomnosti příslušných protilátek, jejich těla by neobsahovala žádné „zárodky“. Pokud by naopak evropští námořníci „zárodky“ přenášeli, tak by nemohli být „imunní“.

Účelem tohoto článku není popírat, že miliony lidí zemřely, ale vyvrátit tvrzení, že tito lidé zemřeli na „infekční nemoci“, zejména neštovice, protože neměli „imunitu“ vůči „zárodkům“ přenášeným Evropany. Znamená to tedy, že museli zemřít z jiných příčin.

Historický výzkum naštěstí odhalil důkazy o existenci řady kauzálních faktorů, které mohly k ničivým ztrátám na životech v Novém světě po roce 1492 přispět. Jedním ze zdrojů je práce historika dr. Davida Stannarda PhD, který během svého zkoumání historie objevení Nového světa studoval soudobé spisy. Jeho výzkum dokumentuje kniha s názvem *Americký holocaust: Dobytí Nového světa* (*American Holocaust: The Conquest of the New World*), ve které odhaluje mnoho relevantních faktorů, z nichž řada souvisí s podmínkami, ve kterých žila většina Španělů během období před prvními cestami do Nového světa. Dr. Stanard vysvětluje:

„Silniční příkopy, naplněné stojatou vodou, sloužily jako veřejné latríny ve městech 15. století, stejně jako ve staletích následujících.“

Tyto podmínky jsou nápadně podobné těm, které ve stejném období převládaly v mnoha evropských zemích. Většina lidí byla bez sanitace nebo kanalizace, žila s vlastním odpadem a splašky. Ti, kteří žili ve městech, měli, pokud vůbec, omezený přístup k čisté vodě, což znamenalo, že pili znečištěnou vodu a jen zřídka se myli. Většina obyvatel těchto zemí byla také extrémně chudá a neměla co jíst. Ve své knize dr. Stannard cituje slova J. H. Elliotta, který uvádí:

„Bohatí jedli a jedli nadmíru, sledováni tisíci hladových očí, když konzumovali své obrovské porce. Zbytek populace hladověl.“

Nedostatek jídla, který vede k hladovění, je určitě faktorem, který přispívá ke špatnému zdraví, ale nadměrné stravování může být také zdraví škodlivé, což znamená, že ani bohatým by nemoci nebyly cizí. Problémem není pouze množství jídla, ať už příliš malé nebo příliš velké, ale pro zdraví má mnohem větší význam kvalita konzumovaných potravin.

Podmínky, ve kterých žily původní populace Nového světa, byly ve srovnání s tím nápadně odlišné, jak popisuje dr. Stannard:

„A zatímco evropská města tehdy a po staletí poté odebírala pitnou vodu z páchnoucích a znečištěných řek v okolí, pitná voda Tenochtitlanu pocházela z pramenů hluboko v pevnině a do města byla přiváděna obrovským systémem akvaduktů, který Cortese a jeho muže ohromil – stejně jako byli ohromeni osobní čistotou a hygienou barevně oděného obyvatelstva a extravagantním (z pohledu Španělů) používáním mýdel, deodorantů a osvěžovačů dechu.“

Jedním z nejvýznamnějších faktorů, který přispěl k podstatnému snížení nemocnosti a úmrtnosti na choroby v Evropě, zejména neštovice, bylo zavedení sanitárních reforem. Je proto zcela nevhodné tvrdit, že lidé, kteří žili v tak čistých a hygienických podmínkách, by byli k nemocem náchylnější. Ve skutečnosti by takoví lidé byli mnohem zdravější než kdokoli z kolonistů, kteří pocházeli ze zemí, kde většina lidí žila v odporných podmínkách, uprostřed špíny a odpadních vod a zřídka, pokud vůbec, se koupala.

Původním cílem první cesty vedené Italem Kryštofem Kolumbem údajně bylo najít západní cestu do Asie. Hlavním účelem plavby do nových zemí však bylo hledání a získání cenných zdrojů, jako je zlato a stříbro. Když dobyvatelé viděli zlaté šperky, které nosilo domorodé obyvatelstvo, předpokládali, že země je na takové poklady bohatá, což mělo za následek příšerné chování, jak popisuje dr. Stannard:

„Vojáci byli jak šílení, kradli, zabíjeli, znásilňovali a mučili domorodce a snažili se je přinutit, aby prozradili, kde se nacházejí domnělé pokladnice se zlatem.“

Pomocí těchto metod Španělé „získali“ vytoužené zlato a šperky, ale když už nebylo možné shromáždit více přímo od lidí, přistoupili k dalším metodám. Jednou z nich bylo založení dolů s využitím místního obyvatelstva jako pracovní síly k těžbě drahých kovů. Kromě toho, že byli domorodí lidé nuceni pracovat, museli také vydržet hrozné podmínky v dolech, jak vysvětluje dr. Stannard:

„Tam, kromě nebezpečí padajících kamenů, špatného větrání a násilí brutálních dozorců, indiánští dělníci při odlamování skalních stěn v dolech uvolňovali a vdechovali jedovaté výpary rumělky, arsenu, anhydridu arsenu a rtuti.“

Aby toho nebylo málo, pohlíželi Španělé na životy indiánů čistě z obchodního hlediska, jak opět uvádí dr. Stannard:

„Dokud se zdálo, že existuje nekonečná zásoba dělníků, bylo levnější indiána upracovat k smrti a potom ho nebo ji nahradit jiným domorodcem, než jej krmit a řádně se o něj postarat.“

Těžba nebyla jediným typem práce, kterou byli nuceni vykonávat. Založeny byly také plantáže, přičemž veškerou pracovní sílu opět představovalo místní obyvatelstvo. Otřesné podmínky a násilí, kterým trpělo, vedlo k podstatnému zkrácení jejich životů, jak dále uvádí dr. Stannard:

„Je pravděpodobné, že průměrná délka života indiánů, kteří byli nuceni pracovat v dolech nebo na plantážích, během těchto počátečních let španělského teroru v Peru nebyla ve skutečnosti o moc delší než tři nebo čtyři měsíce...“

Počet úmrtí způsobených tak brutální prací a zacházením není znám, ale zjevně byl značný, jak uvádí autor Eduardo Galeano, který ve své knize s názvem *Otevřené žíly Latinské Ameriky* (*Open Veins of Latin America*) popisuje, že:

„Obyvatelstvo karibských ostrovů nakonec přestalo suroviny odvádět, protože vymizelo, bylo úplně vyhlazeno ve zlatých dolech...“

Není divu, že tolik lidí ve zlatých dolech zemřelo, s ohledem na podmínky, které museli snášet. To zahrnovalo expozici mnoha vysoce toxickým látkám, jak je popsáno výše.

Existuje ještě další a ještě tragičtější důvod, proč tolik lidí zemřelo. Nejednalo se však o brutální práci a hrozná pracovní podmínky. Uvádí se, že někteří z domorodců odmítli být zotročeni a nuceni pracovat a místo toho vzali osud do vlastních rukou. Tragické následky toho popisuje Fernandez de Oviedo, jak jej citoval Eduardo Galeano v knize *Otevřené žíly Latinské Ameriky*:

„Mnozí z nich raději požili jed, než aby pracovali a jiní se vlastníma rukama oběsili.“

Počet lidí, kteří zemřeli tímto způsobem, rovněž není znám, protože tyto události nebyly většinou zaznamenány. Dr. Stannard píše, že domorodí lidé vykazovali značnou úroveň odporu, který často vedl přímo k jejich smrti rukou dobyvatelů, ale počet lidí, kteří zemřeli tímto způsobem, také není znám.

Dr. Stannard uvádí, že „nemoci“ byly dalším faktorem, který způsobil smrt mnoha původních obyvatel. Bohužel tak, stejně jako drtivá většina lidí, zcela přijal tvrzení zdravotnického systému o infekčních onemocněních. Ačkoli tuto zmínku o nemocech nelze brát v úvahu, výzkum dr. Stannarda je jinak založen na zdokumentovaných důkazech. Zmiňuje se například o svědeckých výpovědích lidí, jako byl Bartolomé de Las Casas, o krutostech, které zdevastovaly původní obyvatelstvo. Dr. Stannard rovněž odkazuje na zdokumentované zprávy, které uvádějí, že mnoho desítek tisíc domorodých obyvatel bylo přímo a záměrně zabito, což označil za masakry a vyvražďování.

Dr. Stannard zaznamenal, že mnoho domorodců se pokusilo o odvetu, ale nebyli schopni dobyvatele

přemoci, protože ti měli lepší zbraně, a mnoho domorodců tak v důsledku těchto bitev zemřelo. Jiní se rozhodli nebojovat, ale místo toho se pokusili o útěk, což mělo za následek, že:

„Následkem pokusů indiáni uniknout šílenství útoků dobyvatelů byla úroda ponechána na polích, až nakonec shnila.“

Hladovění by bezpochyby přispělo k mnoha dalším úmrtím. Obrovské ztráty na životech lze doložit statistikami, které se týkají domorodého obyvatelstva Hispanioly, o kterém dr. Stannard uvádí, že mezi lety 1496 až 1535 kleslo z 8 milionů téměř na nulu. Naznačuje, že tato zkáza v Hispaniole nebyla ojedinělá, ale představuje typický příklad téměř úplného vyhlazení domorodého obyvatelstva, ke kterému došlo v celé zemi nyní známé jako Amerika.

Španělé nebyli jedinými „dobyvateli“ Nového světa. Brzy poté, co do Hispanioly dorazili Španělé, se v Brazílii usadili Portugalci. Důsledky pro domorodé obyvatelstvo Brazílie byly nicméně prakticky stejné jako ty pro Hispaniolu, jak uvádí dr. Stannard:

„Během pouhých dvaceti let... domorodí obyvatelé Brazílie už byli na cestě k vymření.“

Příchod britských osadníků, počínaje rokem 1607, nebyl pro domorodé národy žádnou záchranou, ačkoli konfrontace měly zpočátku povahu více „vojenskou“. Dr. Stannard uvádí, že:

„Preferovaným britským způsobem jednání s domorodci se staly vyhladovění a masakr těch, co nebojovali.“

Zdravotnický systém má jasný zájem na zachování mýtu, podle kterého „choroboplodné zárodky“ zabily mnoho milionů lidí, kteří vůči chorobám, které tyto zárodky údajně způsobují, neměli imunitu.

Tento mýtus bohužel historii zkreslil, protože se pomocí něho podařilo podpořit mylnou „teorii zárodků“ a nedokázal objasnit skutečné příčiny úmrtí mnoha milionů lidí. Jak však ukázaly práce lidí, jako byl dr. David Stannard, Eduard Galean a další, na podporu dalších a přesvědčivějších vysvětlení tohoto obrovského počtu obětí existuje dostatek důkazů, z nichž všechny nakonec mohou tento mýtus vyvrátit.

Odkazy:

- STANNARD, D. – American Holocaust: The Conquest of the New World. Oxford University Press. 1992.
- GALEANO, E. – Open Veins of Latin America: Five Centuries of the Pillage of a Continent. Serpent's Tail. 2009.

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Eva Mertlíková